kány vytlačiti z místnosti; ti si však vzali rovněž tága do rukou a nechtěli se dáti z místnosti vykázati; cikán R. vytrhl obžalovanému tágo z ruky a udeřil jím obžalovaného přes nos, takže obžalovaný krvácel;

že obžalovaný na to odešel do kuchyně, kde si vzal automatickou bambitku a vrátil se zpět do hostinské místnosti; jakmile tam vešel, začaly po něm létati sklenice a tácky, které ho nezasáhly jen proto, že se jim uhýbal; obžalovaný vystoupil na lavici a vykazoval cikány znovu z místnosti; v té chvíli jeden z cikánů zdvihl na obžalovaného židli a zasáhl jí obžalovaného do nosu;

že po této ráně židlí obžalovaný napřáhl ruku poněkud napravo a z bambitky, kterou držel v ruce, vystřelil, aby, jak udává, cikány zastrašil; nábojem byl zasažen cikán R. a utrpěl těžké uškození na těle.

Podle toho nejde o stav nutné obrany, pokud obžalovaný chtěl výstřelem cikány jen zastrašiti; nemůže však jíti ani o vydírání podle § 98, písm. b) tr. zák., poněvadž obžalovanému nešlo o to, aby protiprávně vynutil na cikánech nějaké konání, dopuštění nebo opominutí. Nutno proto jen zkoumati, zda se při tomto nikoli protiprávním vyhrožování nedopustil nedbalosti podle § 335 tr. zák.; a tu nutno uvážiti, že za situace nahoře vylíčené a rozsudkem zjištěné nebylo lze na obžalovaném požadovati stejnou míru opatrnosti a obezřetnosti jako za situace klidnější a méně nebezpečné; nutno počítati s tím, že obžalovaný, ohrožován ve svém hostinci v době noční cikány — tedy osobami, jež venkovští lidé pokládají za lidi nebezpečné a všeho schopné — na životě a majetku, který rozbíjeli, byl v pochopitelném rozčilení, a že proto nemohl snadno nahlížeti, že svým jednáním může způsobiti nebezpečí pro statky v § 335 tr. zák. chráněné.

Bylo proto přisvědčiti zmateční stížnosti obžalovaného, uplatňující s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., že pro nedostatek subjektivních náležitostí § 335 tr. zák. neměl býti obžalovaný uznán vinným ani tímto přestupkem. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti.

Čís. 6328.

Spoluviny na shluknutí připojením se k vybízitelům (§ 280 tr. zák.) se dopouštějí všichni účastníci zástupu, který uposlechl výzvy ve smyslu § 279 tr. zák. a hnul se proti četníkům.

(Rozh. ze dne 23. února 1939, Zm I 68/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí podle § 279 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se zmatků čís. 5, 9 a) § 281 tr. ř. Bezdůvodně.

Napadený rozsudek zjistil, že před budovou okresního úřadu, v níž je i četnická stanice, demonstroval zástup asi osmdesáti lidí proti odvodům do pracovních táborů;

že ze zástupu padly výkřiky: »Zaopatřte naše děti, to jsou koncentrační tábory, to je fašistické zařízení«;

že vrchní strážmistr B. vyšel ven se dvěma četníky a vybízel zástup k rozchodu;

na to padly výkřiky: »Pryč s četníky, jděte s bodly pryč«.

B. vyzval zástup jménem zákona, aby se rozešel, ale zástup se hnul proti četníkům, kteří museli ustoupiti ke vchodu.

Posléze uvedené výkřiky za oné situace byly nepochybně vybízením ke zprotivení se četníkům po rozumu § 279 tr. zák. Hnul-li se pak po této výzvě zástup — v němž byl v prvních řadách i stěžovatel — proti četníkům, uposlechnuv uvedené výzvy, jak rozsudek zřejmě předpokládá, připojili se všichni účastníci zástupu, tedy i stěžovatel následkem onoho vybídnutí, k vybízitelům pro společné zprotivení se, a dopustili se tak všichni, tedy i stěžovatel, spoluviny na shluknutí podle § 280 tr. zák.

Poněvadž pak tato spoluvina je stejně trestná jako přečin shluknutí podle § 279 tr. zák., jímž byl stěžovatel uznán vinným, nemůže míti jeho zmateční stížnost úspěch, třebaže má pravdu, pokud námitkou, že nemůže býti řeči o tom, že stěžovatel tím, že se nevzdálil ze zástupu, vybízel více lidí ke společné pomoci nebo ke zprotivení se, zřetelně naznačuje, že nebylo zjištěno, že stěžovatel sám (nějakým svým výkřikem) vybízel k posléze uvedenému jednání. Předpokládáť zmateční stížnost, že obžalovaný byl zkrácen ve svých právech (§ 281, posl. odst. tr. ř.).

Zjištění rozsudku, že se stěžovatel na výzvu k rozchodu mohl vzdáliti, není v rozporu, nýbrž v souhlase s údajem svědka B., že lidé mohli odejíti ještě když vyklízeli ulici, poněvadž s počátku nebyla zatažena celá ulice a do stran mohl se každý (tedy i ti, kteří byli v prvních řadách) ze zástupu vzdáliti.

To nevylučuje okolnost B-em dále potvrzená a rozsudkem nehodnocená, že teprve v ulici u Střelnice, kde nastalo uvolnění, mohlo býti přikročeno ke zjištění hlavních vinníků (kteří sami byli v popředí davu a nejvíce křičeli).

Čís. 6329.

Ke vzájemnému poměru jednotlivých důvodů vylučujících trestnost podle § 6, odst. 1 a odst. 2, písm. a) zákona o ochraně cti.

K výkladu pojmu »teror« s hlediska průměrného čtenáře.

(Rozh. ze dne 23. února 1939, Zm I 70/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce MUDr. N. do rozsudku krajského soudu, jímž byli